СІЧЕНЬ
1979
Київ

ПЕРЕЦЬ

Виходить з січня 1927 р.
№ 1 (1043)
Ціна номера 20 коп.

«Буває у нас і так, що деякі багато галасують, коли беруть зобов'язання, але помовчують, коли підбивають підсумки їх виконання...».
(Л. І. БРЕЖНЄВ).

ISSN 0132—4462

Мал. В. ГЛИВЕНКА

І голос мав, і дикцію чудову...

Дійшло ж до звіту — одібрало мову.

НЕМА ЧОГО ПАНІКУВАТИ

Не знаю, як хто, а особисто я не дуже захоплююсь тими, котрі при найменшій невдачі починають панікувати, галасувати, бити на сполох. Здасть, приміром, такий панікер свою майку в пральню, її акуратно виперуть, але якихось там кілька місяців не можуть розшукати. Ну й що? Невже це привід скаржитися в різні інстанції?! Або віддасть чоловік плащ із плямою у хімчистку, а йому того плаща повертають через півроку з трьома новими плямами, відтак кілька місяців розбираються, де пляма клієнтова, а де — хімчистівські. Та невже з цього приводу слід здіймати галас на всю республіку?! Треба ж і побутовиків зрозуміти: клієнтів у них багато, плям — іще більше, а вона, хімчистка, одна.

Так само і керівники радгоспу «Хиноцький» (що у Володимирецькому районі на Ровенщині) — теж забили на сполох. Щоправда, в них не майка пропала, не плащ, а автомашина. Причому вантажна. А ще точніше — молоковоз. Ну, нехай поки доводиться возити молоко бортовою у флягах, нехай це не дуже позитивно впливає на якість молока. Та однаково: хіба ж то привід для паніки?! А радгоспники — листа в «Перець»! Рятуйте, мовляв, або хоч порадьте, як у такому випадку бути!

Рятувати, звичайно, — то справа спеціальних служб. А от дати пораду легше. І коли щось надумаю, обов'язково пораджу. Згодом. А поки можу хіба що заспокоїти товаришів із радгоспу. По-перше, ніде, дорогі товариші, ваш молоковоз не дівся. Просто ремонтується на Здолбунівському авторемонтному заводі, куди ви його, згідно з нарядом, здали 23 серпня 1977 року. У реєстраційному журналі — сам бачив — точно зафіксовано, що машина надійшла саме тоді і що досі її не видано. Значить, повернуть. У вас, як то мовиться, все попереду. Більше того, директор заводу В. Г. Остапчук, коли ми з ним вивчали ваш нервовий лист, запевнив, що відремонтовану машину завод може віддати вам буквально за два-три дні. І ще сказав, що якби ви звернулися до них раніше, то вони раніше й видали б. Що? Кажете, зверталися? І неодноразово? Можливо. Але ж зверталися усно. А треба було написати офіційного претензійного листа. Щоб, отже, була «бомага», яку можна до чогось підшити. На майбутнє майте це на увазі.

Що, що кажете? Навіщо, мовляв, писати листи, коли термін ремонту машин точно встановлено —18 днів, після чого завод повинен повертати клієнтові відремонтовану машину. Ну, тоді вже як собі знаєте. Не хочете — не пишіть. Моя справа порадити. Але дивіться: водночас із вами такі ж машини здали Горохівське автотранспортне підприємство та Ровенське будівельно-монтажне управління механізації. І — прошу дуже! — перше одержало відремонтовану машину буквально через якихось п'ять місяців, друге — через шість. Бачите, як блискавично. Тому, мабуть, що не полінувалися товариші писати офіційні листи. Отак.

А коли займатися лише усними претензіями, то воно й виходить, як у вас. Та можу ще заспокоїти: не ви одні такі нещасні. Чортківське автогосподарство споживспілки і Костопільська автотранспортна контора (АТК) віддали в ремонт свої машини ще за три місяці до вас, Луцька сільськогосподарська дослідна станція — за чотири. І досі їх не одержали. Але й це ще не рекорд. Ровенська АТК «Поліссяводбуду» не може одержати з ремонту двох своїх машин із грудня 1976 року, а Іваничівська «Сільгосптехніка» — з квітня того ж року. І не панікують. Бо знають, з ким мають справу. А у вас для паніки й зовсім, як бачите, підстав нема.

Чисто теоретично вас може зацікавити, чому ж усе-таки на Здолбунівському заводі так безпардонно затягують ремонт. Позаяк таке запитання і я ставив керівникам підприємства, то можу переказати їхні відповіді. Раніше, пояснювали вони, завод був, сказати б, самостійним підприємством, тобто весь ремонт проводив самотужки. Тоді наче й термінів дотримували, і якість ремонту була кращою. Тепер же запровадили прогресивну спеціалізацію. У Здолбунові автомашини переважно розбирають, а відтак складають. Двигуни ремонтує Ямпільський завод, карданні вали — Бердичівський, передні й задні мости — в Луцьку, електрообладнання — Київський агрегатний завод. І ще щось ремонтують та поставляють у Здолбунів Миронівський і перший Київський авторемзаводи. Няньок, самі можете порахувати, виходить справді семеро. Але це няньки спеціалізовані...

А ось чому при таких прогресивно спеціалізованих няньках дитина часто-густо все-таки залишається без ока, — того, щиро кажучи, я не здатен второпати. Це хіба зможе професійно розтлумачити Станіслав Антонович Подолян. Тобто, генеральний директор першого Київського виробничого об'єднання «Авторемонт», котре всіма тими спеціалізованими няньками розпоряджається.

І щоб ви і всі інші клієнти Здолбунівського авторемонтного заводу вже остаточно заспокоїлися, то можу потішити: незважаючи на перевищення терміну ремонту в десять і двадцять разів, це на виробничих успіхах підприємства майже не позначається — принаймні, в минулому році завод виконав план майже за всіма основними показниками. Цього феномену я вам також пояснити не можу. Та, врешті, хіба ж то моя справа — усе пояснювати?! Мені б лише якось заспокоїти вас, ну, й щось таке корисне порадити на майбутнє. Заспокоїти, мені здається, наче заспокоїв. А от щодо поради... Може, її дасть хтось інший? Компетентніший за мене?

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Ровенська область.

Мал. А. ВОРДУНІСА

— Зараз я знайду деталь, яку зробив із зекономленого металу...

Суцільна символіка

Директор Яків Несторович Дрогаль запросив до свого кабінету, в якому сидів незнайомий чоловік, працівників заводоуправління.

— Хочу, товариші, попрощатися з вами, — схвильовано проголосив він. — Мене увільнили.

— За віщо? — прохопилося в когось із присутніх.

— Завод, як ви знаєте, кульгає. На обидві ноги... Не справдив я надій товаришів із міністерства, не зміг підняти його хоча б до нижчесереднього рівня. Дозвольте відрекомендувати нового директора Миколу Миколайовича Бережного. Щиро бажаю йому звершити те, чого не зміг я...

Микола Миколайович запросив інженерно-технічних працівників через місяць.

— Хочу, товариші...

— Невже і вас увільнили?

— Сам тікаю. Бо відчув: не витягну підприємство з відставання. Рекомендую нового директора товариша Скопика. Він, хотілось би сподіватися, витягне...

Ознайомившись за два тижні з виробництвом, Скопик відчув те ж саме, що й Бережний. Тому поспішив розпрощатися з ітеерівцями. Далі з ними тепло прощалися Левченко, Канцур, Пересипкін...

А всього на Березівському заводі сухого знежиреного молока, що на Одещині, змінилося відтоді, як він став до ладу (грудень 1972 року), одинадцять директорів! Головних інженерів — сім! Розбігаються з цього підприємства й робітники: щороку — половина колективу.

Чому ж змінюються і чому розбігаються?

Усі на заводі, кому я ставив це запитання, відповідали: працювати важко. З чим не можна не погодитися. Підприємство нагадує корабель, який випустили у плавання без керма і вітрил. Тут якщо чогось одного, доконче важливого, зовсім немає, то чогось іншого, не менш важливого, обов'язково не вистачає.

Немає, наприклад, житла — ні для сімейних, ні для одинаків. Над виробничим корпусом немає даху. В тому розумінні, що він скидається на решето. У цехах немає опалення. Тимто взимку робітники не так працюють, як бігають, щоб зігрітися. Влітку їм капає за комір. Капає, як задощить, також на працівників заводоуправління, і вони сидять за робочими столами під парасольками. Немає навіть тротуару, по якому можна було б ходити на завод на роботу. Ходять проїжджою частиною шляху.

Не вистачає на підприємстві мазуту, на якому працює котельня, технічної води. Зокрема, рідкого палива не вистачає тому, що, по-перше, немає під'їзної залізничної колії, по котрій можна було б підвозити, а по-друге, немає місткостей для зберігання. Мазут підвозять автомашинами—по чайній ложці. Виробництво, отже, простоює. А раз простоює, молоко, яке здають колгоспи і радгоспи, скисає. Не кажу вже про те, що «горить» план. І про те, що за цих умов годі й думати про високу якість продукції. До того ж вона, ця продукція, зберігається в спорудженних на хіп-хап складських приміщеннях, які вже руйнуються. І під впливом атмосферних опадів псується.

Завод мало не потопає в молочно-кислих помиях. Через те, що труби внутрішньої каналізації прокладали за принципом: косо, криво, аби живо, або, як кажуть, фахівці — «з ухилом у протилежний бік».

Обгородили підприємство чисто символічно: не залізобетонними плитами, як було передбачено проектом, а ветхою металевою сіткою. У ній зяють дірки, кожна з яких слугує своєрідною «прохідною». Для тих, хто, злодійкувато оглядаючись, щось несе. А несуть, між іншим, не тільки вночі, а й серед білого дня. За вісім місяців, як свідчить заводська статистика, зникло понад три мільйони жирових одиниць. У вигляді масла, сиру, сметани. Вони, оті жироодиниці вислизнули в основному крізь дірки в символічному паркані.

Та й взагалі на Березівському заводі багато, навіть дуже багато символічного. Іншими словами, його зіпхнули в експлуатацію фактично недобудованим. Саме тому на ньому важко працювати.

Хто ж будував це підприємство і хто його приймав?

Будувала пересувна механізована колона № 168 тресту «Одессільбуд». Прийняла створена Міністерством м'ясної і молочної промисловості УРСР державна комісія. З оцінкою «задовільно». А коли виробництво стало до ладу, на ньому нарахувала 79 недоробок...

Я побував у міністерстві й поцікавився: коли ж добудують зданий шість років тому в експлуатацію завод?

Начальник главку А. Ф. Затирка запевнив: як тільки у 1979 році настануть літні погожі дні, так і розпочнеться будівництво.

Враження таке, ніби за ці роки погожі дні зовсім не наставали... Втім, побачимо.

А тим часом з заводу мало не наввипередки розбігаються кадри...

М. ПАЛЬЧИК.

Одеська область.

Мал. В. ШИРЯЄВА

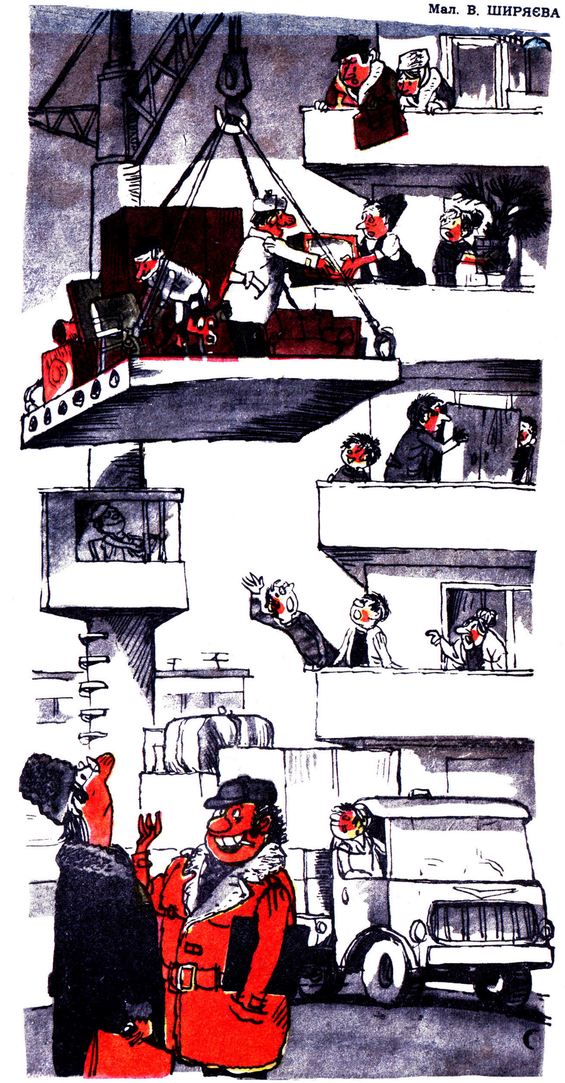

— Чому досі кран не розмонтували?
— Новосельці попросили почекати, поки ліфт не поставлять...

Телеграфне агентство Перця

НА ОСНОВІ ЧОРНОЇ МАГІЇ

До штаб-квартири ТАП звернувся економіст колгоспу «Більшовик» Бородянського району Київської області П. Д. Кудін. Він одержав тематичну добірку № 269/2. «Матеріальне стимулювання працівників, зайнятих на заготівлі кормів», випущену Київським відділенням Українського науково-дослідного інституту науково-технічної інформації і техніко-економічних досліджень Держплану УРСР, і не знайшов у вміщених у ній статтях жодного слова про матеріальне стимулювання. Економіста цікавить питання: де ж усе-таки знаходиться обіцяна науково-технічна інформація?

Експертна група штаб-квартири ТАП ретельно проаналізувала надіслану П. Д. Кудіним добірку, упорядником якої значиться Є. Л. Нестерук, і дійшла висновку, що дані про «матеріальне стимулювання працівників, зайнятих на заготівлі кормів» слід шукати між рядками статей. Знайти їх там для людини, знайомої з чорною магією, не становить абсолютно ніяких труднощів.

ЕКСПЕРИМЕНТ ТРИВАЄ

Як передає наш ровенський кореспондент з Млинівського району, у селі Демидівці в середньому професійно-технічному училищі № 5 проводиться цікавий експеримент. Замість вугілля, що його мали одержати ще першого вересня, тут обігріваються відповідями, які регулярно надходять зі станції Дубно Львівської залізниці: «Чекайте, прибуде». Оскільки про вагон з вугіллям, відправленим на адресу училища «Ворошиловградвуглепостачзбутом» три місяці тому, й досі ні слуху, ні, духу, то експеримент триватиме.

ЖУЙТЕ НА ЗДОРОВ'ЯЧКО!

Наш полтавський кореспондент телеграфує:

Цікавий новорічний подарунок підготували дітям працівники Кременчуцької кондитерської фабрики. У цукерках «Червоний мак», які випускає це підприємство, й раніше траплялися різноманітні сюрпризи: шматочки мочалки, скла, гірських порід, тощо. Тепер кременчуцькі кондитери вирішили закладати у свої вироби ще один компонент, а саме — шматочки гумки. З'ївши цукерку, дитина ще довго смокче й жує оригінальну начинку і, головне, — досить тривалий час не просить: «Дайте ще!»

Петро СУШКО

ПОДРУЖКИ

Проська й Тоська,
Тоська й Проська
В нас на вулиці жили.
Тоська й Проська,
Проська й Тоська,
Нерозлийвода були.

Тоська брошку причепила,
Брошка Тосьчина блищить.
— Де таку ти відхопила? —
Проська заздрісно кричить.

Всі оббігала квартали,
День не їла, не пила,
Брошку все ж таки дістала
І од щастя зацвіла.

Наче брошка,
Сяє Проська —
Досягла таки мети!
Збігать хочеться до Тоськи,
Їй про все розповісти;

Бо торбину ще придбала
З полотна, й на ній — ковбой...
Тоська глянула
І впала.
Правда, встигла крикнуть: — Ой!..

Всі оббігала квартали,
І збулася мрія з мрій:
Торбу все-таки дістала
З полотна — й ковбой на ній.

В Проськи й Тоськи
Дружба — кремінь,
Є про що балакать їм,
В них одна «залізна» тема:
— Де дістала?
— Як? Почім?

З білоруської переклав
Ів. НЕМИРОВИЧ.

http://perec-ua. livejornal.com

Що на язиці...

Відкритий лист голові колгоспу імені Жданова О. О. Завалаю

Вельмишановний Олексію Олександровичу!

Оце вирішила поскаржитись, а потім згадала: ми ж із Вами зовсім не знайомі. Тож давайте уточнимо: якщо Ви коли-небудь заглянете в корівник, що стоїть майже в центрі Любомирки, недалечко від продмагу, і зайдете в нього крізь ворота, біля яких багнюки найбільше, то впретеся прямісінько в мене. Я стою першою. Особливі прикмети: у мене лівий ріг віднедавна трохи набік стирчить. Я не забіяка, боронь боже, але, знаєте, одного разу так мені допекло, що...

Ой, знову спішу поперед батька в пекло. Ми ж іще не домовилися, як я Вас пізнаю. Бо на фермі нашій усякий народ буває, а от Вашого словесного портрета, кого не розпитувала, ніхто з моїх подруг намалювати не зміг. І сама я Вас не бачила, хоч живу в цьому корівнику не перший рік. Отже, якщо раптом завітаєте усе-таки до нас, то підійдіть до мене, поплескайте по боці і скажіть:

— Це я, Маню.

Я розумію, що приділити таку увагу окремій корові важко. Але якщо Вас цікавить, що ми про Вас думаємо, себто що в нас на язиці, то мусите прийти.

Так от, про мої роги. Стою якось увечері, ремигаю собі спокійненько, коли це мене раптом — штурх! Розплющую очі, бачу: моя сусідка хазяйнує у моїх яслах, наче в себе вдома. Кілька бурячків, які я припасла собі на сніданок, мов вітром здуло.

Мені, звичайно, не шкода тих коренів, але я, по-перше, від народження не переношу нахабства. Подруге, Ви, Олексію Олександровичу, самі знаєте, як нас годуєте, а молока вимагаєте, тому ми тремтимо над кожною кормовою одиницею. Одне слово, не стерпіла я і кажу:

— Ти що — в Сірка очей позичила? Хіба ж я не корова, хіба ж мені їсти не хочеться?

І раптом чую у відповідь:

— Багато вас таких на нашій шиї сидить. Трутні!

Ви чуєте, Олексію Олександровичу, це я — трутень! Я, котра дає по 7 кілограмів молока щодня. Розумію, звичайно, що до рекордсменки мені, як до Києва рачки, але на таких харчах, як у нас, і за сім кілограмів спасибі казати треба. А до того ж врахуйте, що в мене лише перше телятко народилося, і все ще попереду.

— Як це розуміти? — питаю.

— А отак і розумій,— відповідає сусідка.— Ми боремося за 10-кілограмові надої, а ви нас об'їдаєте.

— Хто — «ви»?

— Хто-хто — нетелі...

— Та який же я нетель? — обурююся.— Он же в загорожі моє піврічне дитя вибрикує. Мене так само, як і тебе, тричі на день доять. І ніхто не каже, що користі з мене, як із цапа молока.

— Е-е, говорити всяк мастак,— махнула сусідка хвостом.— Слово — полова, зате папір — велика сила.

— При чому тут папір?

— А при тому, що за документами ти — нетель. І не тільки ти. І вона, і он вона, і он та, з білою плямою на лобі. Двадцять п'ять вас таких є на нашій третій фермі.

— А ти звідки знаєш?

— Знаю...

Певно, ми говорили дуже голосно, бо увесь корівник до нас прислухався.

— Та ти б Маньці в ноги кланялася, а не об'їдала її,— накинулися на сусідку мої двадцять чотири подруги по нещастю.— Вона, бачте, усе знає! Чула дзвін, та не знає, де він. Чи відомо тобі, що, оскільки ми рахуємося нетелями, а доїмося, наше молоко видають за ваше і ви таким чином потихеньку илазите в передовики.

— Наклеп! — стала на її захист решта корів.— Не може бути!

І почалося. Втихомирилися тільки після того, як усі переконалися: може бути. А лівий ріг мені встигли скривити. Та бог із ним, з рогом. Я про інше. Ми розуміємо, Олексію Олександровичу, що й Вам слави хочеться, і Ви її домагаєтеся різними способами. Це діло Ваше. За моральний клімат у людському колективі ми не відповідаємо. Але нас, корів, просимо помирити. А тому переведіть нас із нетелів у корови. Щоб і за документами було так, як насправді. Ждемо Вас у себе в корівнику з нетерпінням. Нагадую, що я стою першою.

Маня.

Лист корови Маньки записав і на людську мову переклав
В. БОНДАРЕНКО.

Добровеличківський район Кіровоградської області.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Востаннє запитую: здасте очисні споруди чи ні?!

Дали перцю!

Ще у 1977 році республіканський комбінат сінажних башт, розташований у місті Коростені (Житомирська обл.), підписав угоду, за якою мав змонтувати збірні бетонні сінажні башти у колгоспі ім. Фрунзе (Городнянський район Чернігівської обл.). А коли директор комбінату Шинович А. В. ще й запевнив, що башти ці обов'язково будуть готові до початку заготівлі сіна весною 1978 року, колгосп негайно перерахував у Коростень аванс у сумі 8,5 тисячі крб., виготовив проектно-кошторисну документацію і завіз необхідне обладнання. Та ніякого монтажу не дочекався. Виявилося, що товариш Шинович геть забув про свою обіцянку. Отож, коли влітку в колгоспі почали косити сіно та переробляти на сінаж, закладати його було нікуди.

Про цю історію розповідалося у фейлетоні «Подвійна радість» («Перець» № 17 за 1978 р.).

Заступник голови Державного комітету УРСР по виробничо-технічному забезпеченню сільського господарства В. С. Харченко повідомив редакції, що для виправлення становища вжито таких заходів: будівництво башт у колгоспі доручено тресту «Чернігівспецсільгоспмонтаж»; республіканський комбінат сінажних башт (м. Коростень) зобов'язано негайно повернути колгоспові одержаний аванс; за грубі порушення в роботі та відсутність дійового контролю за виробничо-господарською діяльністю та інші недоліки Шиновича А. В. з посади директора комбінату звільнено.

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

Як відписки майструвати, аби клопоту не мати

(З доповіді на семінарі)

На сьогоднішньому семінарі по перепідготовці майстрів тяганини відразу домовимося: оволодіння новітньою методикою відписок — веління часу. Тепер лише недоучки складають відповіді, не задумуючись. Хай, мовляв, твій опус у редакціях або так читають, або на музику перекладають.

Було, та загуло. Нині власний комп'ютер — потилицю — доводиться на повну потужність чухати, щоб твоя відповідь запахла діловитістю.

Виходить, приміром, у газеті фейлетон. Б'ють прямою наводкою по недоліках у твоїй парафії. Що робити, коли конкретних заходів вживати не хочеться, а відповідати пресі треба? Передусім — не розмахувати на критичній пасіці руками, визнати виступ правильним, своєчасним і повчальним. Це викликає повагу і заспокоює редакційних бджіл. Ваш реванш — потім.

Узявши вдалий тон, переходьте до намічених планів усунення недоліків. Називайте імена виконавців, строки і обсяги робіт. Чим більше, тим солідніше. А під кінець треба згарбузувати таку урочисту клятву про кардинальні заходи боротьби з недоліками, щоб у редакції дочитували вашого листа вже стоячи.

Підкріпимо теорію прикладом із практики. Кілька років тому харківське шкіроб'єднання «Більшовик» започаткувало «Справу про озеро». Головне його підприємство розташоване на колись знаменитій своїми затоками Журавлівці. З розширенням виробництва чисті затоки і журавлині ключі над ними зникли. Натомість з'явилося велетенське озеро зі смердючих відходів, а над ним — тисячні ескадрильї чорних гав.

Та справа не лише у тому, що журавлине курликання перевернулося на гавине каркання. Халепа підступила з іншого боку. Настає весна — виходить те озеро з берегів, затоплює городи й підвали будинків ген по всій вулиці Ласківці та ще й різні там споруди недавно зведеного тут ветеринарного комплексу.

Що з того вийшло? Почали жителі вулиць Ласківка, Ковпака, Ласківського в'їзду разом із ветпрацівниками писати листи у різні інстанції: хто та коли приборкає антисанітарію?

15 січня 1978 року обласна газета «Красное знамя» виступила з критичною статею про цю справу. Минуло два місяці — анітелень з місця подій. Любителі тяганини вдалися до випробуваного методу — мовчання. І програли перший тайм. Чому? Подзвонили з редакції у відділ комунального господарства міськвиконкому: що там собі мовчуни думають?

— Нічого не думаємо, — звично одказав завідділом Л. Я. Майоров. — Газети не читав, і

взагалі чую про те озеро вперше. Дзвоніть у санепідстанцію. Це їхня парафія.

— Ще вчора ми займалися озером, — сказав головлікар санепідстанції Київського району м. Харкова В. І. Прядченко, — а тепер це діло — райвиконкому, оскільки йдеться про фінанси для інженерного розв'язання проблеми. Дзвоніть туди.

І тут вийшов, як гравці кажуть, перебір. Редакції набридло телефонувати, і вона виступила на цю тему вдруге. Словом, запахло не лише шкірвідходами, а й смаленим: ось тепер уже таки треба було складати якусь офіційну відповідь зі штампом, вхідним номером і службовим підписом. І місцеві аси тяганини створили шедевр відписки. Лише уважно вивчивши ось ці два листи, можна зрозуміти, в чому секрет. Отже, документ перший:

«Виконком Київської райради з приводу статті «Ще раз про озеро» від 11 лютого 1978 р. повідомляє про вжиті заходи по ліквідації озера в районі шкіроб'єднання «Більшовик», а також по попередженню затоплення вулиці Ласківка.

Рішенням повеневої комісії 14-2-78 р. директору шкірфірми «Більшовик» тов. Косарину В. Н. і начальнику виробничого управління каналізаційного господарства тов. Виставному Г. М. дана вказівка приступити до відкачки води з озера 16-2-78 р. Начальнику шляхової дільниці тов. Філінзату Б. М. з 16-2-78 р. приступити до очистки дощових стоків у районі вул. Ласківки і шкірфірми «Більшовик». Директору тов. Косарину В. Н. і заввідділом комунального господарства тов. Соловиченку М. І. організувати підняття земляної греблі навколо озера і забезпечити завезення додаткового грунту.

Виконком Київської райради своїм листом від 7-2-78 р. звернувся до заввідділом комунального господарства міськвиконкому тов. Майорова Л. Я. для кардинального розв'язання даного питання.

2-3-78 р. Голова райвиконкому А. З. Ломакін».

Відповідь, що й казати, детальна. З переліком заходів, прізвищ виконавців, із точними строками робіт. Бери і друкуй як ділове та оперативне реагування на критику!

Не встигли надрукувати. Того ж дня з міськвиконкому прийшов ще один лист. Коротший, але енергійніший:

«У зв'язку з критичною заміткою «Ще раз про озеро» за дорученням керівництва міськвиконкому повідомляємо:

Повенева комісія Київського райвиконкому на своєму засіданні 14-2-78 р. розробила тимчасові заходи по ліквідації затоплення домоволодінь по 1-му Ласківському в'їздові, котрі включають відкачку води з озера, підняття земельної греблі навколо нового озера, очистку дощових стоків мікрорайону Журавлівка.

Керівництво виконанням вказаних заходів здійснює голова Київського райвиконкому тов. Ломакін.

Для остаточного розв'язання питання керівництво міськвиконкому запропонувало тов. Ломакіну А. З. доручити розробку проектно-кошторисної документації одній із проектних організацій, яка дислокується на території району.

2-3-78 р. Зав. міськкомунгоспом Л. Я. Майоров».

Отак. Ломакін киває вгору, а Майоров — униз. Хто кого перекиває. І пуття з цього немає. Живий доказ — свіжий лист жителів Журавлівки до Перця: виручай, пекучий, бо місцева критика на чемпіонів міжвідомчого пасу не впливає. На озері тільки й змін, що воно поширшало, а гав над ним побільшало. Уяви, що тут буде за осінньої сльоти.

Хай спробують уявити учасники семінару. До осені на Журавлівці зусиллями наших харківських колег створено щось на кшталт озера Лох-Несс із місцевим чудовиськом на прізвисько Відписка. Ця потвора страшніша за Нессі, котрої ніхто не бачив. А Відписка вже вийшла з озера і пасеться по відомствах.

Конспект доповіді склав К. ЛЕМЕШЕВ.

м. Харків.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

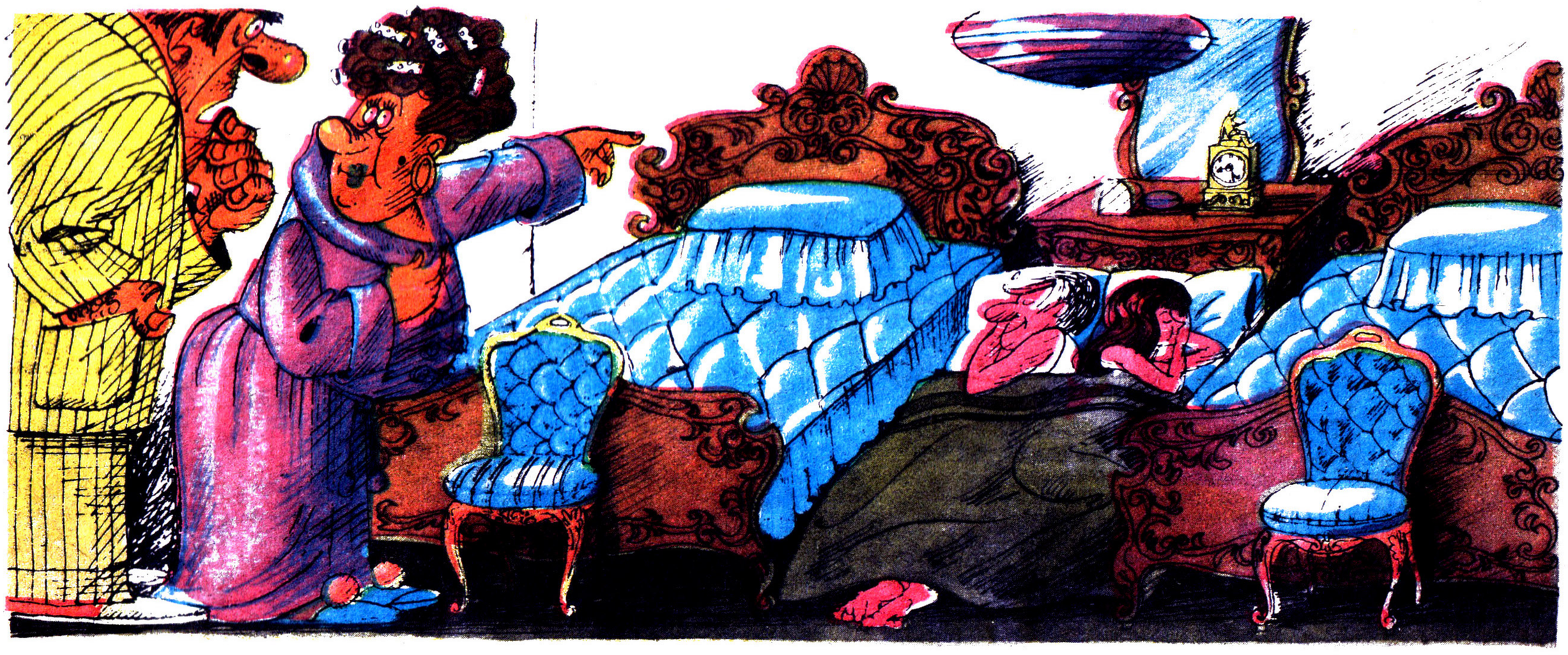

— А чом це наші молодята на підлозі сплять?
— Так новий же гарнітур придбали!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

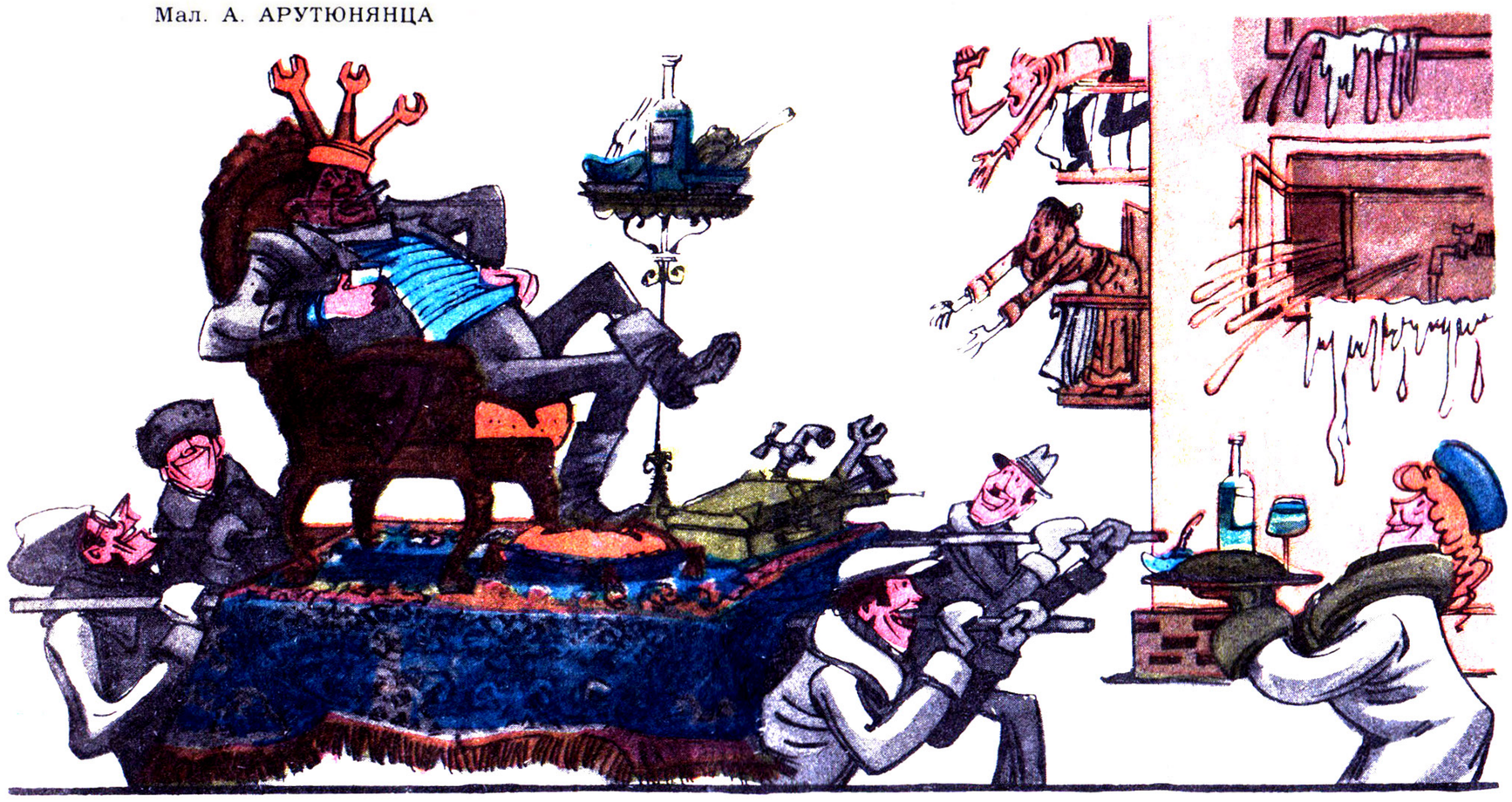

— А тепер до якої квартири бажаєте зазирнути, ваша слюсарна величність?..

Дали перцю!

Щоб на стіл жителів міст потрапляли тільки свіжі та доброякісні продукти, на кожному колгоспному базарі існують м'ясо-молочні та харчові контрольні станції. Працівники цих станцій пильнують за суворим дотриманням на ринках санітарних норм та правил.

А от із Могилів-Подільського (Вінницька обл.) Перець одержав листа, у якому говорилося, що завідуюча контрольною станцією місцевого базару Мазур Н. К. сама порушує ці правила.

На прохання Перця лист перевірили органи народного контролю та міліції, які повідомили, що факти підтвердились. За грубі порушення ветеринарних правил Мазур Н. К. з роботи звільнено.

БЕЗУМОВНІ ГРОШІ

Ви придбали костюм. Не приміряючи, без будь-яких роздумів і сумнівів. Просто сказали продавцеві: «Загорніть», — і, не дивлячись на обнову, заплатили гроші.

А коли прийшли додому, виявилося, що піджак ледь сягає вашої талії, у штани взагалі неможливо влізти. Але ви не біжите до магазину, не падаєте на коліна перед завідуючою і не благаєте слізно, щоб вона прийняла дорогу покупку назад. Натомість холоднокровно кидаєте костюм подалі у шафу і забуваєте про нього. Натрапивши ж випадково за кілька років на цю стару-нову річ, спокійнісінько шпурляєте її у сміттєпровід. Щоб не мозолила очей.

Скажете: бути такого не може, ніхто не ставиться отак до своїх грошей. До своїх — безумовно. А до державних?

...— Ось наша нова техніка, недавно прибула, — бадьоро мовив головний механік А. Б. Романов, показуючи на свіжопофарбовані машини, що стояли посеред складського двору. Нові машини красувалися поруч зі старими й напіврозваленими і відрізнялися від останніх лише меншим шаром іржі та залишками упаковки, яка розповзлась під дією атмосферних опадів. Здавалося, що всі ці миючі, пропарювальні і транспортувальні чудеса інженерної думки в галузі хімічної чистки звалилися на сповнені якихось інших турбот голови керівників донецького об'єднання хімчистки та фарбування одягу «Ера», мов квітневий снігопад. Принаймні, враження таке, наче вони не уявляють, що з цією технікою робити.

Тут же, на подвір'ї, увагу привертав величезний верстат — десь удвічі вищий за ремонтно-механічні майстерні, для яких і був придбаний. Неподалік — підйомний кран «Піонер». Якщо судити по товстому шару іржі, він уже хтозна-скільки не діє, хоч і є у стані, як кажуть, повної бойової готовності.

— Верстат завеликий для нас? — здивувалися товариші з «Ери». — Так ми ж коли-небудь будуватимемо нові майстерні, от він і знадобиться. Так само і кран: колись же ми зможемо транспортувати сюди вантажі, тоді й він працюватиме.

Оптимізм — добра штука, але в даному разі якось не хотілося поділяти його з керівними товаришами. Це ж тут, в об'єднанні, зовсім нещодавно списали три механізми вартістю понад 18 тисяч карбованців, які не працювали жодного дня. Стояли вони так само біля складу, стояли, а потім виявилося, що вже не підлягають ніякому ремонтові. Причому з одного з них таємниче щез двигун, з інших — дефіцитні деталі.

Ми брали участь у третій за останній рік перевірці використання в «Ері» устаткування. І що ж? Постійна плутанина в документах: незрозуміло, коли яку машину одержано, де вона працює і чи працює взагалі. Правда, головний механік стверджував, що акти про здачу устаткування в експлуатацію є, тільки ось, на жаль, десь замкнені, але завтра він обов'язково їх розшукає.

Від дня цієї розмови минуло багато-багато днів, аж поки головний механік А. Б. Романов і головний інженер об'єднання «Ера» М. Х. Гумуржі соромливо показали акти, на яких іще розмазувалася паста від кулькових ручок.

— Ось, склали...

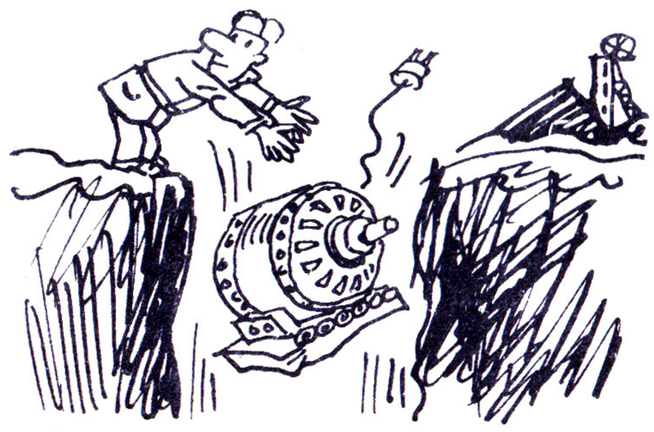

Та навряд чи документи, оформлені за місяці й місяці після пуску машин, приведуть до поліпшення справ із використанням техніки. Навряд, оскільки, навіть за приблизними даними, в «Ері» не діє устаткування загальною вартістю близько 70 тисяч карбованців. І ніякі акти щось не допомагають...

Директор об'єднання «Донецьквторкольормет» Ю. В. Санников довго і щиро скаржився, що його замучили різні перевіряючі. Нам стало незручно, і ми поспішили на заводське подвір'я, де одразу ж зрозуміли, чому сюди так часто навідуються ті, що перевіряють.

Ішов густий дощ, і за хвилину ми добряче намокли. Але ж при бажанні в будь-яку мить могли сховатися у приміщенні. Значно більше страждало обладнання для майбутньої пилогазоочисної установки: оголений, а відтак дуже уразливий метал його поверхні понад півтора року піддається дії усіляких примх погоди. Устаткування, яке коштує десятки тисяч карбованців, ніхто не здогадався прикрити хоч би руберoїдом. До речі, проектувальники з Тольятті в листі, адресованому «Донецьквторкольормету», вже давно просили повідомити, як діє їхня техніка. А що повідомляти?..

На шахті «Моспинська» — інша проблема: у відпрацьованій лаві міцно «засів» комплекс КМ-87Е. Ось уже півтора року не дуже поспішають видати «на-гора» цю дорогу машину, а весь цей час амортизаційні відрахування за його простій роблять дорожчою кожну тонну вугілля, добутого на шахті.

— Не турбуйтеся — роботи ведуться, — заспокоїв нас головний механік «Моспинської» С. Г. Тихонюк. — Уже витягли шість секцій.

Що ж, коли так піде й далі, інші 189 секцій комплексу опиняться на поверхні аж на початку наступного тисячоліття...

А ось електродвигун «Україна» вартістю 9 тисяч карбованців лежить на поверхні шахти «Кіровська». Уже восьмий рік. Весь цей час десь був дуже потрібен, плідною роботою міг би давно виправдати свою появу на світ. А так — валяється мертвим вантажем. Правда, головний механік шахти В. М. Гранов обіцяв опустити цей двигун під землю, до однієї з установок — як резервний. Мовляв, двигуну все одно де не діяти, а під землею він нікому не мозолитиме очей. Теж своєрідний вихід.

Ось такі факти. Вони досить яскраво ілюструють ставлення до грошей. Державних. Це не те, що історія з умовним і нетиповим костюмом, про який говорилося на початку. Тут гроші вже не умовні. Тут вони — безумовні.

С. КУЗІН.

м. Донецьк.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Напишу-но я спершу пояснювальну, а то завтра руки будуть труситися...

ГУМОРЕСКА

За паспортом він Павло Іванович, а по-вуличному — Фокій. Чому? Про це в селі ніхто не знає, бо прізвисько те, розказують, причепилося ще до діда Павла Івановича. Фокій — пенсіонер. І хоч нема вже в його руках колишньої сили, він не сидить без діла. Комусь ворота підлатає, комусь двері, комусь вікна вставить. Така робота в селі завжди знайдеться.

Фокій — людина безкорислива. Грошей він не бере. Йому подобається, як він каже, сам процес.

Особливо любить заходити він до сусідки Мані — жінки самотньої, сором'язливої і — головне — делікатної. А делікатність цінує Фокій над усе, бо сам делікатний.

Він вважає себе Маниним опікуном і ангелом-хранителем. Заходить до неї о будь-якій порі, без стуку і прямо з порога хвалить:

— Ну, Маню, йшов я оце селом і такої гарної картоплі, як у тебе, ні в кого не бачив. Молодець! Ну й хазяйка!

Маленька, худенька Маня червоніє. А Фокій уже сидить у кімнаті, поклавши на стіл вицвілого картуза і подимлюючи цигаркою.

— Та й яблучка у тебе наливаються швидше, ніж у людей, — веде він далі, — а про полуниці я й не кажу: такі колись були у покійного Оселедця... Пойнятно?

— Пойнятно, — погоджується Маня і злегка йорзає на стільці. Вона знає, чого прийшов Фокій. Але й вигляду не подає, що знає.

Фокій запалює ще одну цигарку і повільно підводиться. Маня полегшено зітхає теж встає.

— Ич, некультурний, — хитає Фокій головою, — картуза на стіл поклав. Неделікатно.

І прямкує в коридор. Там він втуплюється очима в стіну і питає: — А де ж моя вішалка?

— Не знаю, — дивується Маня, — учора ще була.

— Непорядок, — резюмує Фокій.

— А ви ось сюди вішайте, — показує Маня.

— Неделікатно на чужу вішати, — пояснює Фокій і, надіваючи картуза, каже: «Сію минуту зробимо».

— Та не утруднюйтесь, — благає Маня, — я сама. Сама.

— Не женське це діло, Маню, — уже зі сходинок зауважує Фокій. — Я враз.

Хвилин за десять він повертається з молотком і великим гвіздком. Неквапно знімає піджака, засукує рукави, спльовує на долоні й починає забивати гвіздок у стіну. Фокій не поспішає. Він усе звик робити капітально. Нарешті відходить од стіни, примружує ліве око і уважно розглядає свою роботу.

— Дебела вішалка! Цієї вже на мій вік вистачить, — задоволено говорить Фокій, вішає на гвіздок картуза, іде в кімнату і сідає до столу.

— Люблю я людям добро робити, — каже Фокій. — Такий вже я чоловік. Його голубі водянисті очі прямо-таки прилипають до Мані. Вона знає, що значить цей погляд, і, як завжди, здається: виходить у кухню і повертається звідти з гранчаком самогону.

— Хороша в тебе, Маню, душа! — хвалить її Фокій. — Делікатна.

— Зараз я яєшеньку підсмажу, — несміливо пропонує Маня.

— І огірочка подай, — прицмокує губами Фокій. — Малосольненького.

Випивши і закусивши, Фокій повчає Маню:

— Ти, Маню, не соромся. Що треба, завжди кажи. Я поможу. Ти мене знаєш. Такий я чоловік!

— Спасибі, Івановичу, нічого мені не треба, — делікатничає Маня.

— Як це нічого? — дивується Фокій. — Та в тебе роботи непочатий край. Я не про женську, а про мужську, — уточнює Фокій. — Ось глянь на це вікно. Срамотище! Хворточки нема! Дірку ганчіркою затулила. А зима прийде, тоді — що? Не допущу, щоб ти замерзла, Маню. Вставлю хворточку завтра ж! Такий я чоловік. Пойнятно?

Слово у Фокія тверде. О шостій ранку він уже у Мані. В руках у нього металевий метр, за вухом — олівець.

— Ну, як вішалка? — питає Фокій. — Капітальна?

Він вішає картуза на гвіздок, підходить до кватирки.

— Зараз ми її замі-ря-ємо, — виспівує Фокій, — щоб все було точно, по науці.

Він прикладає метр до кватирки, дістає з-за вуха олівець і, облизавши його кінчик, робить запис у засаленому блокнотику.

Потому сідає за стіл і задумано мовить:

— Значить так, Маню, хворточку я тобі зроблю.

— Спасибі, — дякує Маня і відводить очі, щоб не зустрітись із надто знайомим поглядом Фокія.

— Зроблю, — повторює Фокій, — ти не сумнівайся. Такий уже я чоловік.

Маня бере віник і починає підмітати підлогу.

— А ти знаєш, як я роблю, — ка-пі-таль-но! — наступає Фокій.

І Маня знову не витримує: приносить самогон, хліб, огірки.

— Може, яєшеньку підсмажити? — питає вона.

— Зранку я, Маню, не їм, — пояснює Фокій. — Тільки закусую.

Увечері він з'являється знову. За вухом у нього той же олівець, а в руці метр. Фокій проходить до кімнати і скрізь нишпорить очима.

— Ох ти, напасть така, — бурчить він. — Мірку десь загубив. Ти, Маню, блокнотика мого не знаходила?

— Ні, — відповідає Маня, виходить на кухню і торохтить там тарілками.

— Нічого, — заспокоює її Фокій, — я ще раз заміряю. — Він дістає з кишені засмальцьованого блокнотика і повторює все спочатку.

— От і готов, — каже Фокій. — А хворточку я тобі зроблю. Ти не сумнівайся. Ця ще краще вийде: я точніше заміряв...

По трудах Фокій знову випиває традиційний гранчак і закусує яєшенькою.

— Завтра все буде готово, — запевняє він.

Вранці Фокій справді приносить кватирку.

— Ось бачиш, — каже він, — яка красуня.

Фокій кладе її на підвіконня і сідає до столу.

— Тепер, Маню, ти не замерзнеш, ніякий вітер не продме.

Він розхвалює свою роботу доти, доки Маня не ставить на стіл випивку і закуску. Упоравшись із ними, Фокій каже:

— Завтра, Маню, прийду, — скло вставлю.

Слово у Фокія тверде. О шостій ранку він уже у Мані. Вставляє скло, випиває гранчак, закусує і статечно обіцяє:

— А ввечері, Маню, я завісики принесу.

І не підводить хазяйку: приходить, чіпляє кватирку на завіси, випиває, закусує і хвалить себе:

— Вік будеш мені, Маню, благодарна: хворточка ка-пі-таль-на.

Маня топчеться на місці, раз у раз торкається рукою серця. Фокію це приємно. «Яка делікатна жінка, — думає він, — цінує допомогу, дякує сердечно...»

Коли Фокій зникає за дверима, Маня полегшено зітхає:

— Слава богу, розщиталась я з цією хворточкою!..

А вранці вона чує в коридорі знайомий голос.

— Ну, як хворточка? Работаєть! — цікавиться Фокій і звично прямує до столу. — Вік, Маню, будеш благодарна! Такий я уже чоловік. Пойнятно?

Юрій ЦАРИК.

м. Суми

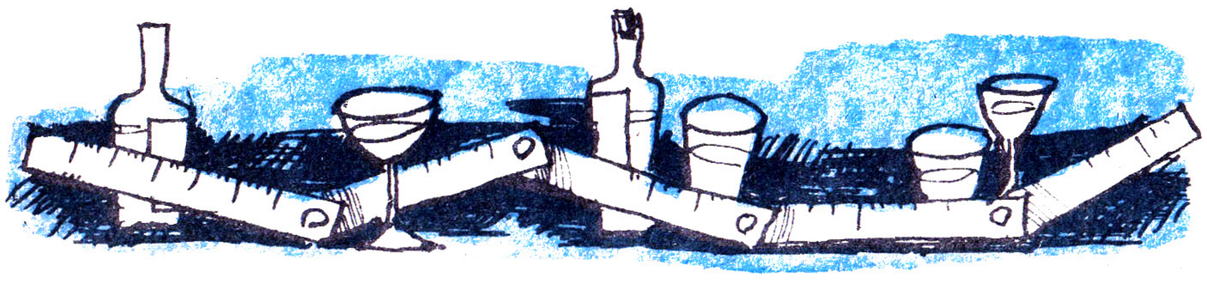

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. Є. МИЛУТКИ

Без слів.

Мал. В. ПЕТРЕНКА

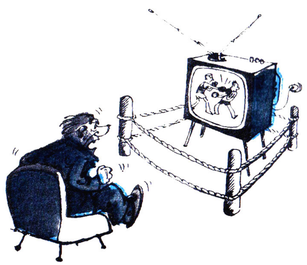

Про всяк випадок.

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

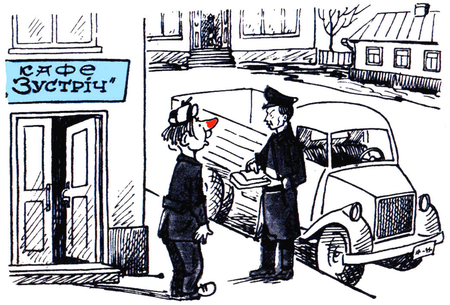

Без слів.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ВОГНЕГАСНИК

Сіно для Мельпомени

Трагедія у чотирьох діях з авторськими ремарками

Дійові особи:

Ф. П. Герладжі — директор (колишній) Ровенського обласного музично-драматичного театру.
Макаров — вахтер.
Коза — невинне створіння, якому з невідомих причин знайшли притулок у театрі.
Б. Г. Білик — заступник начальника Черкаського обласного управління культури.
Та інші — більш-менш відповідальні працівники.
Ролі виконують артисти погорілих театрів.

ДІЯ ПЕРША — оптимістична.

1977 рік. Зал Донецького оперного (може бути Закарпатського музично-драматичного, Тернопільського, Сімферопольського, Київського обласного або будь-якого іншого) театру. Йде кущова нарада культпрацівників.

Доповідач. А ще я хочу, товариші, нагадати про пожежі. Ду-ж-же серйозне це питання! До речі, цього року вийшли аж два категоричні документи з цього приводу. Там говориться про те, що у місцях, масового перебування людей, товариші, мусить бути повний ажур. Ясненько?

Голоси з місць. — Чого так.
— Докладемо всіх зусиль!
Чути дружне гупання в груди.
Раптом на сцену підіймається працівник пожежної охорони з погонами капітана.

Капітан. Товариші, прошу залишити зал. Театр закривається у зв'язку з його жахливим пожежним станом.
Загальне замішання. Завіса.

ДІЯ ДРУГА — драматична.

Березень 1978 року. Кабінет директора Ровенського обласного музично-драматичного театру Ф. П. Герладжі. Дзвонить телефон.

Тов. Герладжі. Слухаю.

Голос у трубці. Горимо!
Тов. Герладжі. Не жартуйте зі мною, шановний. Наш театр якраз на піднесенні. Усі постановки ідуть з аншлагом.

Голос у трубці. Товаришу директор, це я, вахтер Макаров. Ми горимо не у фігуральному, а, так би мовити, у реальному смислі...

Тов. Герладжі вискакує з кабінету, біжить на сцену.

Завіса... горить!

Працівники театру безладно бігають по сцені, розмахують руками. Хтось кричить: «Козу рятуйте! Козу!»

Сцена охоплена полум'ям. Голос ведучого:
— Так передчасно пішов із життя, не проіснувавши й двадцяти років, Ровенський музично-драматичний театр. Коза, яка жила у театрі й виконувала епізодичні характерні ролі, залишилася жива. Зате сіно, яке для неї зберігалося тут же, у приміщенні театру, згоріло дотла. Як і сам театр. Бо, окрім вищеозначеної кози і супутного з нею сіна, тут мали постійну прописку ще кільканадцять найгрубіших порушень правил протипожежної безпеки, а працівники театру не знали елементарних правил гасіння пожежі.

ДІЯ ТРЕТЯ — енергійна.

Затемнення.

31 травня 1978 року. Зал засідань Міністерства культури УРСР. Йде засідання колегії міністерства.

Доповідач. Далі, товариші, цього терпіти не можна. За один тільки місяць у нас згоріло два театри — у Ровно і Харкові. І просто щастя, що тільки два. Бо ось статистика: 21 театр не має систем стаціонарного пожежогасіння; 27 — сигналізації; у 31 театрі дерев'яні конструкції сцен та горища не оброблені вогнезахисною рідиною; у 14 — немає димових люків над сценою; 11 — не забезпечені у достатній кількості водою; у 7 — мешкає обслуговуючий персонал з сім'ями і з усіма випливаючими звідси, товариші, наслідками... Працівники пожежної охорони один за одним припиняють експлуатацію приміщень закладів культури, і правильно роблять. А що ми, товариші, робимо? Та нічого.

Голоси з місць. — Ганьба!
— Так не залишимо!
— Зусиль не пошкодуємо!

Доповідач зачитує проект постанови, особливо наголошуючи на словах «суворо покарати», «зобов'язати», «вжити рішучих заходів».

Завіса.

ДІЯ ЧЕТВЕРТА — елегійна.

Фойє Уманського міського Будинку культури. Свіжопоштукатурена стеля — облуплена. На дверях до залу висять пломби. Директор Будинку культури М. Г. Грамарчук у зимовому пальті й валянцях мерзлякувато щулиться.

М. Г. Грамарчук (до глядачів). Закрито, товариші, закрито. Ще з травня. Бо, по-перше, у нашому величезному приміщенні немає, на випадок чого, ні краплі води; по-друге, електроосвітлення не знало жодного профілактичного ремонту з 1929 року, а аварійного освітлення взагалі катма; по-третє, стеля у залі викладена легкозаймистими картонними упаковками для яєць; по-четверте... Словом, багато говорити, та мало слухати. Правда, у нас уже почалася реконструкція, але...

Завіса.
(протипожежна) —

вагою 18 тонн — зі страшним гуркотом обривається й падає (уже не вперше!), заглушуючи останні слова директора. Натомість чути голос заступника начальника Черкаського обласного управління культури Б. Г. Білика:

— О, а я ж казав... Ще як був начальником управління, то я ж писав їм, що реконструкцію припинено у зв'язку з малою потужністю Уманської рембуддільниці і щоб вони вирішували це питання самотужки. Невже не ясно?

Авторська ремарка. Смілянському міському Будинку культури, до речі, теж доводиться вирішувати питання про ремонт свого приміщення самотужки, бо міськвиконком, окрім рішення про ремонт, нічим іншим його не забезпечив: ні цементом, ні дошками, ні бітумом... Самотужки, либонь, доведеться приводити у протипожежний стан свої приміщення й Черкаському обласному драмтеатру та обласній філармонії. А також кільканадцяти іншим театрам та закладам культури в інших областях і містах: і в Житомирі, і в Дніпропетровську, і в Кіровограді, і у Львові, і в Києві... Бо чи не єдиним кроком Міністерства культури УРСР в цьому напрямку поки що залишається ота енергійна травнева постанова, підписана міністром культури тов. С. Д. Безклубенком.

Голос розгніваного театрала. Але ж мусять нарешті там вжити і якихось конкретних заходів?

Авторська ремарка. Мусять. Але не вживають. Поки що навіть плану таких заходів у міністерстві не розробили. Словом, ніякої допомоги Мельпомена — муза театру — у цьому відношенні ще не відчула.

Кінець —

затягнутий димом від пожеж, що виникали за два останні роки у тридцять одному закладі культури й більшість яких, на щастя, вдалося вчасно загасити.

В. СТОЄЦЬКИЙ,
ст. інспектор Управління пожежної охорони МВС УРСР.

В. БОЙКО,
спец. кор. Перця.

СОЛОДКЕ ЖИТТЯ

Жили собі на Черкащині два Миколи.

Обоє працювали на станціях. Тільки Микола Батюк оглядав вагони на залізничній станції Богачове Звенигородського району, а Микола Нос був механіком лічильної станції у Катеринополі. Батюк мав власні «Жигулі», Нос — мотоцикла з коляскою. Іще єднала тезок отака собі дитяча пристрасть — потяг до солодкого. А без солоду, як відомо, і гірка не капає. А без гіркої й життя проходить якось буденно — ніяких розваг і пригод!

Оглядач вагонів — кмітливий на різні вигадки — якось запропонував:

— Давай-но, друже, візьмемо шефство над вагонами, в яких перевозять цукор.

— А що, давай... Держава наша багата. А буряки на колгоспних ланах ростуть, як у тій пісні співається:

Не кормові, а цукрові,
Кожен важить по пудові!

— О! Бачу, що з таким другом і я з мотоцикла пересяду на «Жигулі», — втішився Нос.

— Обов'язково пересядеш!..

І пересіли. Точніше — сіли... Батюк — на три роки, Нос — на півтора: за крадіжку десяти мішків цукру. Та ще й «Жигулів» з мотоциклом позбулися. Словом, докатались.

І. Ф. ДИМАРЕЦЬКИЙ
підполковник міліції.

Сатиричні мініатюри

СПІВАЄ...

Замальовка

Стьопу лихоманка трусить:
Знову аліменти!
Тож виплачувати мусить
Тридцять три проценти...
Він тепер, коли нап'ється,
Лиш одне співає:
«Хто з любов'ю не знається,
Той горя не знає...

Степан ГРИЦЕНКО.

ЩЕДРОМУ ЛІКАРЕВІ

У медицині ти не геній,
Між рядовими — рядовий.
Та щедрий ти на бюлетені,
І тим для хворих дорогий!

Михайло МАРГОЛІН.

ОСЕЛ НА СЦЕНІ

Осел співав кантату про Орла.
Та звірі щось не сприйняли кантати —
Не витримали голосу Осла.
— Подумать тільки, — гнівався вухатий, —
До чого в лісі публіка дійшла.
Сьогодні — неповага до Орла,
А завтра може й Лева обсвистати!..

У ГОСТЯХ

— Ну, як, наснідався, юначе? —
Питає дядько у Іллі.
— Полумиски у вас добрячі.
На жаль, вареники малі...

Володимир СТАРИКОВ.

с. Свеса
Ямпільського району
Сумської області.

ОХ, МОДА!..

Лає свого чоловіка
Дружина Світлана:
— Ти з патлами й бородою
Схожий на Тарзана!
— Я ні бороди, ні патлів
Не носив би зроду,
Якби якийсь божевільний
Не завів цю моду!

Антон ГАРМАШ.

НЕВЕЗУЧІСТЬ

Він все пройшов — і Крим, і Рим,
З халеп усяких вибирався,
Та самогон оце варив —
На мідних трубах все ж попався.

Василь МАРСЮК.

м. Черкаси.

ПОЯСНИВ...

Байка-жарт

Пес Рябко під рік
Новий
Стрів у сквері Дога:
— Що з тобою,
дорогий?
Ледь впізнав, їй-богу!
Не збагну я, далебі,
Поясни вже краще,
Хто намордника тобі
Натягнув на пащу?!
Дог як гавкне на Рябка:
— Схаменись, будь
ласка!
Де намордник!? Це ж
така
Карнавальна... маска!

Євгенія КАРАМІНА,
Микола РОЗУМНИЙ.

м. Донецьк.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Ім'я... по батькові... прізвище...

— Де живете... З якого часу...

— Сімейний стан...

— Чим хворіли в дитинстві?..

— Чи не було в роду алкоголіків?..

— З чим до нас завітали?
— Прийшла прибрати кабінет.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

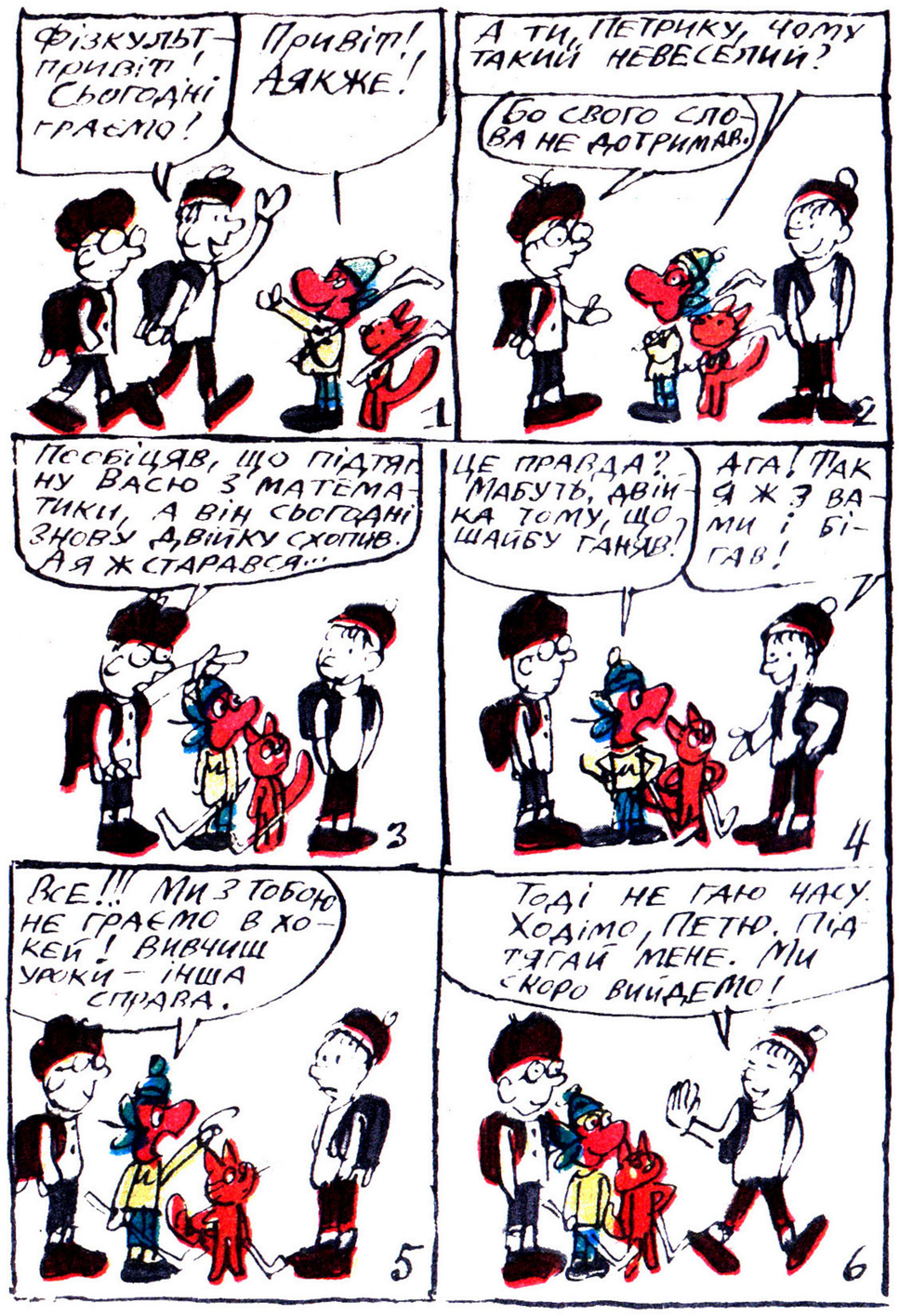

Михайло КОЦЮБИНСЬКИЙ

ПРО ДВОХ ЦАПКІВ

(Казка)

З одного берега йде до річки білий цапок, а з другого берега надходить чорний цапок. І той хоче через річку перебратися, і другий. А через річку кладка. Така вузенька, що тільки один може перейти, а двом тісно.

Не схотів білий цапок зачекати, поки перейде через кладку чорний, а чорний і собі не схотів заждати, щоб перейшов білий.

Ступили обидва на кладку, зійшлися посередині та й ну один одного лобами й рогами бити! Бились, бились, та й скінчилося на тому, що обидва у воду попадали й потопились.

ДВІ КІЗОЧКИ

(Казка)

А дві кізочки — то були розумнішими. Стрілись вони на вузенькій стежечці. З одного боку стежки глибокий рів, а з другого — висока та крута гора. Розминутись ніяк не можна.

Постояли вони, постояли, подумали-подумали, а тоді одна кізочка стала на коліна, перевернулась на бік, лягла на стежці і притиснулась спиною до гори.

Тоді друга обережно переступила через неї, а та, що лежала, встала і пішла собі.

ПРОСПАЛИ

Оля і Толя, Таня і Коля,
Петя і Маша, Ксеня і Яша
В ніч новорічну
не хочуть спати,
Тільки чекати і виглядати
Діда Мороза, червоного
носа,
Що принесе подарунків
багато
Олі і Толі, Тані і Колі,
Петі і Маші, Ксені і Яші.

От посідали біля ялинки.
Цокають, цокають
Стрілки-хвилинки,
А Дід не приходить,
А Діда немає...
І засинають
Оля і Толя, Таня і Коля,
Петя і Маша, Ксеня і Яша.

Ось за вікном
Закружляли сніжинки...
Хтось потихеньку
Прийшов до ялинки
І розкладає білі пакунки:
Гарні, смачні новорічні
дарунки
Олі і Толі, Тані і Колі,
Петі і Маші, Ксені і Яші.

Попрокидалися вранці
малята —
Аж посвітліла
Ніби кімната,
Білий сніжок у вікно
заглядає...
Є подарунки — а Діда
немає!

Спершу зраділи,
А потім — у сльози:
— Ой! Ми проспали
Діда Мороза!

Леся КЛИМЕНКО.

В ДИТСАДКУ

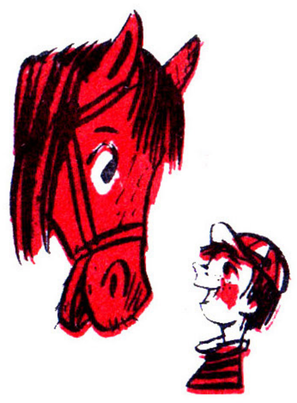

Малюки сперечались завзято,
Хто що бачив дивніше із них.
Називали машин тут багато,
Ті — вантажних, а ті — легкових.
У розмові був кожен активний
І доводив грунтовно, як слід.
Коля бачив літак реактивний,
Ваня — танк, а Юрко — теплохід.
— Ци й не диво! Ну со з тут
такого? —
Аж дзвенить голосок Павлуся.—
Я коня з татком бацив зивого,
Як були у селі в дідуся!

Степан КНИШ.

ХИТРИЙ ЗАЙЧИК

Нахвалялась завірюха:
— Відморожу зайцю вуха!
Хай не жде так сірий літа!
Ой, яка ж бо я сердита!
Зайчик стриб — і за хвилинку
Заховався під ялинку.
— Не лютуй, як навісна,
все одно прийде весна!

Любов ГНІДЕЦЬ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ДОКАЗ — слід губної помади на щоці чоловіка, який затримався на профспілкових зборах.

КНИГОЛЮБ — директор магазину, який тримає книгу скарг у сейфі.

ТАКТОВНІСТЬ — ввічливість продавця, який у відповідь на брутальність покупців не дає їм здачі.

Олег СЕТН.

САМА МОЛОДЬ

Іде старий Іван з клубу. Ось люди і питають:

— Діду Іване, а чи багато народу в клубі?

— Та який там народ, — відповідає старий, — сама молодь!

Надіслав В. ОСТАПЧУК.
м. Володимир-Волинський
Волинської області.

ЗНАЧНО КРАЩЕ

У чоловіка, в якого хворіла дружина, запитали:

— Іване Корнійовичу, як здоров'я вашої дружини?

— Дякую, зараз почуває значно краще: вже і лаятись помаленьку починає...

Надіслав С. ДУДКЕВИЧ.
с. Мазурівка
Тульчинського району
Вінницької області.

СИЛЬНИЙ СТИМУЛ

— Яким чином ви знайшли принципово нову точку зору на це явище? — дивується професор. — Адже я не знаю слабкішого від вас на факультеті.

— Чого від страху не зробиш! — зітхнув студент.

Надіслав Т. ПАСТЕРНАК.
Боярка
Київської області.

ЧУДОВИЙ ЧАС

Учитель запитує в учня:

— Петре, коли я кажу: «Я хворий», — який це буде час?

— Чудовий час! — відповів Петро.

Надіслав В. СЛЮСАРЕНКО.
с. Жежелів
Козятинського району
Вінницької області.

ТРАГЕДІЯ

— Любонько, — звернулася господиня до квартирантки, — ваш брат уже перестав навідуватися, правда?

— Той мерзотник уже знайшов собі іншу сестру.

ШИЛО В МІШКУ

Заходить чоловік до автобуса з величезним мішком.

— З вас п'ять копійок, а за речі десять, — каже кондуктор.

Чоловік розв'язує мішок, гукає:

— Вилазь, Петре, у мішку ти більше коштуєш!

Надіслав М. ЛАВРИК.
с. Миколаївка
Роменського району
Сумської області.

ПЕРЕДБАЧЛИВА

У 4-му класі вчитель звертається до учнів:

— Хто може розповісти що-небудь цікаве про птахів, які вміють розмовляти людською мовою?

Після напруженого мовчання один із учнів встає і каже:

— У мого товариша є ручна сова, яка не тільки вміє розмовляти людською мовою, а ще й може передбачати деякі явища. Недавно я запитав ту сову: «Буде в мене з арифметики двійка?» Сова негайно відповіла: «Угу, угу!» На другий день я справді одержав двійку.

Надіслав В. ПИЛИПЕНКО.
м. Владивосток.

ТАКА РОБОТА

ГУМОРЕСКА

— А-а-а... Це знову ти, Сидоренко, — приречено зітхнув Микола Семенович і відсунув убік детектив Агати Крісті. — Ну, скільки можна ходити? Людей від роботи відриваєш, час марнуєш... І казав же я тобі!..

Микола Семенович нервово забарабанив пальцями по столу.

— Слухай, а може, тобі зарплату підвищити?

— Не треба, — тихо відповів Сидоренко.

— Цими днями відрядження в Ялту намічається, — мрійливо мовив Микола Семенович. — Уявляєш, Сидоренко, три тижні біля самого синього моря...

— Там вже і без мене піввідділу смажиться!

— Тільки між нами, Сидоренко, — з надією в голосі сказав Микола Семенович. — Незабаром у нас двокімнатні квартири розподілятимуть, так я можу, де треба, слівце закинути...

— Мені і в своїй однокімнатній добре. Самі, знаєте, парубкую, я, — засоромився Сидоренко.

— Здається, ти до відділу випробувань збирався перейти?

— Передумав!

— Зрозуміло! — Микола Семенович з хвилину помовчав. — Тоді пиши заяву на путівку до санаторію. Безкоштовну! Мовляв, у зв'язку із станом здоров'я і таке інше...

— На здоров'я не скаржусь. І взагалі, Миколо Семеновичу, я з вашого кабінету не вийду, поки...

— І звідки ти взявся на мою голову?! — Микола Семенович безнадійно махнув рукою. — Давай свою рацпропозицію.

Він розмашисто написав у кутку «Стверджую» і, полегшено зітхнувши, знов узявся за «Вбивство у східному експресі».

Григорій ПОДОЛЬСЬКИЙ,
Борис ШАПІРО.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Ви ж знаєте: наш директор — запеклий хокейний уболівальник. То, може, хоч таким чином удасться до нього на прийом потрапити...

У ПРАВЛІННІ

Відбулося чергове засідання правління Клубу губителів природи. Доповідав на ньому делегат із с. Терновате Кривоозерського району Миколаївської області А. І. Маєвський.

— Несправедливо! — сказав Андрій Іванович. — Гноївка з ферми колгоспу «Гігант» постійно тече в ріку Буг, а голова правління колгоспу В. К. Волянський — досі поза увагою Клубу губителів природи...

Члени правління довго радилися. І прийшли до єдиного категоричного висновку: прийняти товариша Волянського В. К. членом-кореспондентом Клубу губителів природи.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Ви що — уперше заяву даєте?!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Прибитий макухою

Ще природолюби не встигли усі
На зборах питання рішити —
Пикатий, нечесаний — в повній красі
Поліз на трибуну Микита.
Сьорбнув із графина.
(«Ех, жаль — не пивце!
Тьху! Дудлять чистісіньку воду!..»)
А потім замріяно скроїв лице:
— До чого ж люблю я природу!..
Заходжу, буває, в лісок чи гайок,
Розгублений стану у хащах:
З якого ж бо дерева врізать кийок?..
Той гарний, а той — іще кращий!
Кийком тим ромашки в гаю прочешу.
Почну їх по шийках голубить:
Чи любить природа мене? — ворожу.
І все щось виходить: «Не любить».
А ще я люблю в річку лити мазут.
Під'їдеш — хлюпнеш при нагоді —
Веселки такі по воді поповзуть...
Абстрактна картина — та й годі!
— Коли ж бо почав ти? —
почувся смішок, —
Природу так «ніжно» любити?..
— З дитинства. Ловив на горищі
пташок —
Й на мене звалився макухи мішок...

— Все ясно: мішком ти прибитий!..
Макуха ота, що з горища летіла,
Зробила, на жаль, половину лиш діла!

Володимир ЧУБЕНКО.

НА РЕПЕТИЦІЇ

Акомпаніатору каже співачка:
— Врахуйте, занадто гучна ваша гра.
Мене не почують у залі...
— Дивачко!
Повірте, я ж хочу вам тільки добра!

Марко МЕЛАМЕД.

О, ВІЧНОСТЕ!..

Оптимістична пародія-жарт

Хай і прах, тільки з нього хай
виростуть клени.
О. ОРАЧ. «Я помру», 1971.

І порости хоча б травою,
А краще — вишнею в саду,
Торкнеться дівчина рукою...
...Все виросте і сходить навінець,
Та й знов із праху проростають
стебла...
О. ОРАЧ.

Настане хвиля переселень,
Коли вживусь в стебло трави...
...переселюсь, бо є основа
Травою мислити себе.
П. МОВЧАН. «Кора». 1968.

Я впізнаю тебе,
Якщо й сам обернуся в
травину...
О. ЮЩЕНКО. «Вирій», 1969.

Мои собратья нагло врут,
Утешась мыслью той,
Что ежели они умрут,
То вновь когда-нибудь взойдут
Цветами и травой.
Вас. ФЕДОРОВ. «Из лирической тетради», 1973.

**Хто шлях у вічність не планує?!
Поети мріють... прорости!
Четвертий з слів отих кепкує, —
Омана — вічності мости!
...Травиною, стеблом би стати!
Втішайтесь, молоді брати:
Думками будьте, як Сократи,
І зможете ще прорости!
Я й сам — не соромно мені! —
Писав, що обернусь в травину,
Та Федоров, бач, «дзуськи, ні!»...
Все ж мріяти про те не кину!
І ви не покидайте мрії, —
Без неї не життя, а плач!
...Ще ледве десь там зазоріє,
А в травах
я,
Мовчан,
Орач...**
Ол. ЮЩЕНКО.

**P. S.
Так, ми травою стати можем...
Все ж розбирає жаль і злість,
Бо ненароком
В днину гожу
Коза або корова з'їсть!**

О. Ю.

ПОМИЛКА СІНКЛЕРА ЛЮЇСА

Погляньте на це фото. Цікаво, що вам при цьому на думку спало? Мабуть, подумали, що зроблено воно десь у гітлерівській Німеччині 30-х років? Усе ж на місці — і уніформа, і свастики, і самовпевнені пози, і самовдоволені пики «надлюдей»...

Щоправда, подібних касок гітлерівські штурмовики нібито не носили.

І справді-таки не носили.

Носять їх у Сполучених Штатах Америки. Та й фото це зроблено не в колишній фашистській Німеччині, а в наші дні у США. Можна навіть точну адресу вказати: штат Іллінойс, місто Чікаго.

Крім касок, іще одним різняться оці молодчики від своїх гітлерівських побратимів: на американський кшталт іменуються не штурмовиками, а мінітменами. В усьому ж іншому різниці нема. Навіть належать вони до націонал-соціалістської партії — і з назвою, як у Гітлера, і з таким же духом, і з усім іншим її причандаллям. А головне — американські послідовники «фюрера», як і їхні німецькі попередники, марширують вулицями не тільки при повному параді, а й цілком легально, на законній основі. Можна навіть сказати, під високим захистом конституції США, американського Білю про права. У кожному разі, саме так вважають члени Верховного суду штату Іллінойс і саме так записали вони у своєму рішенні.

А до суду дійшло тому, що нормальним чікагцям зовсім не до смаку отакі видовиська, і вони зажадали, щоб власті не тільки подібні променади, а й узагалі ту націонал-соціалістську партію заборонили.

От саме у цьому — а зовсім не у фашизмові! — іллінойські юристи й угледіли безпосередню загрозу американській конституції і Білю про права. Бо що таке, мовляв, свастика? Це ж ніщо інше, як «символічне звернення до публіки з метою повідомити її про свої політичні погляди». Фашистські промови? Та це ж — звичайнісінький «вияв свободи слова». І продефілювали вулицями Чікаго доморощені американські наці зі своїми гаслами, із погрозами на адресу всіх «червоних». Продефілювали під захистом закону у вигляді солідних нарядів поліції, щоб, не доведи господи, хтось, бува, не посягнув на ці «повідомлення політичних поглядів» і «свободу слова».

До речі, іллінойські слуги американської Феміди дістали авторитетну підмогу із самого Вашінгтона — офіційний представник Білого дому заявив, що, мовляв, тут жалкують з приводу фашистського маршу, що тут навіть хотіли б, аби таких маршів не було, але... Одне слово, в Білому домі вважають, що судді з Іллінойса пошанували американські закони — стали на захист «легальних акцій» і тієї ж таки, на всі заставки хваленої, «свободи слова»...

Понад 40 років тому відомий американський письменник Сінклер Люїс написав роман, у якому в гротескній формі зобразив уявний фашистський переворот у США. При цьому він висловлював упевненість, що не тільки щось подібне, а й узагалі будь-який успіх фашистів у його країні — річ неможлива. Роман так і звався: «У нас це неможливо».

Гріх було б казати, що письменникові бракувало уяви. Та навіть при всій своїй фантазії він усе-таки не зміг уявити собі усіх «можливостей» сьогоднішньої Америки. До перевороту, щоправда, не дійшло, та й до якогось поважного успіху американським фашистам — далеченько. Це поки що — факт. Але ж факт і те, що чікагська історія — не виняткова в житті сучасної Америки. І те, що американських послідовників Гітлера захищають не тільки каски, а й американські закони, — теж, на жаль, факт.

Тут є над чим задуматися. Тому, гадаємо, якби Сінклер Люїс сьогодні подібний роман писати узявся, то над його назвою в ч кріпко б задумався. **Я. ВАЛАХ.**

ТОРЖЕСТВО ЗАКОНУ

Протизаконним діям однієї перукарки у швейцарському місті Ніон урешті покладено край. Досі клієнти цієї майстрині краси, навідуючись до салону, входили туди через одні двері незалежно від статі. А закон від 1959-го року про «Гігієнічні правила» такий порядок забороняє. І місцеві власті поставили перед непокірною власницею цього закладу ультиматум: або в салоні будуть іще одні двері, або його буде закрито як «негігієнічний».

Закон восторжествував: тепер у салоні є двоє дверей: одні для чоловіків, другі — для жіноцтва. Буває, щоправда, клієнти переплутують їх, але це вже не вважається порушенням закону.

ПРОСИМО НА ВЕСІЛЛЯ!..

Дені Морне, французький фермер із Ла-Рош-сюр-Йон, що у департаменті Вандея, має цілу купу рідні і щороку одержує багато запрошень на весілля. Його дуже спантеличило те, що ніколи іще не мав поважної нагоди запросити своїх ближніх до себе. Тому-то він і влаштував собі пишне весілля, на яке прибуло 165 родичів і приятелів. На весіллі було все, крім нареченої. Бо Морне — запеклий холостяк.

ПРАВО НА ШТАНИ

Якщо казати про права людини, то для країн Західної Європи найкомпетентніша в цьому питанні установа — «Європейський суд з прав людини», який має свою штаб-квартиру у французькому місті Страсбурзі. Згадали ми про нього ось чому. В Ірландському морі є острів Мен. Входить він до складу Великобританії, але має власну конституцію і власний парламент, якому уже майже тисяча років. Більшість із 60 тисяч жителів острова дотримуються консервативних поглядів, і на острові до наших часів збереглися тілесні покарання. І то не тільки в школах. Але деякі жителі острова усе-таки вважають, що у двадцятому столітті уже неприпустимо прив'язувати людину до лави, стягати з неї штани і духопелити двокілограмовими ліщиновими палицями. Оці громадяни й звернулися до вищезгаданого суду у Страсбурзі. Після шестирічних дискусій суд нарешті виніс рішення, що тілесні покарання несумісні з гідністю людини і її психологічним складом. Отримавши це рішення (до речі, не обов'язкове для них) правителі острова погодилися на «компроміс»: під час екзекуції залишатися у штанах.

ДЕНЬ ПОВОРОТУ

Одна газета в ФРН підрахувала, що до 22 червня 1978 року кожен робітник і службовець Західної Німеччини працював на себе. З 22 червня він почав працювати уже на свого хазяїна, на сплату податків державі і таке інше. Все, що він заробляє з цього дня і до кінця року, вже не потрапляє в його власну кишеню. А з 2 січня 1979 року він знову почне працювати на себе. Теж, звичайно, до певного часу.

«Діючи під фальшивим приводом «радянської загрози», мілітаристські кола імперіалістичних держав кидають у безодню воєнних приготувань величезні суми».
(З газет).

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

НАПОВНЮЮТЬ...

Друже Перче!

Тобі часто доводиться когось пропісочувати. Якщо для цієї мети тобі потрібен пісок, то не зв'язуй себе договором про його перевезення з Київським виробничим управлінням вантажного автотранспорту. Неодмінно підведуть! Переконалися на собі. Наш завод минулого року уклав із цим управлінням договір № 676 — та й устряв у халепу. Замість піску заступник начальника управління В. О. Бесєдін весь рік пускав нам тільки пил в очі. І, з доброї ласки «Київавтотрансу», ми змушені були щомісяця недодавати велику кількість збірного залізобетону для важливих будов Київщини.

Отож, Перче, як не хочеш залишитися без піску, то з цим управлінням краще не зв'язуйся.

Г. В. МІРОШНИЧЕНКО,
директор заводу залізобетонних виробів будівельно-монтажного управління Київської облспоживспілки.

Може, ти вмієш вставляти кінескопи? Бо десь ще у серпні в моєму телевізорі перегорів кінескоп. Завіз я його в наше Первомайське ательє. Виписали новий кінескоп за 180 крб., узяли 16 крб. за його встановлення і кажуть:

— Беріть і везіть, куди хочете, бо ми вставляти не вміємо.

Привіз додому. Викликав з Одеси майстра. А він каже:

— Вас обдурили. Кінескоп бракований.

Я — знову в ательє. А там зі мною і говорити не хочуть.

Перче, приїдь, постав той кінескоп або хоч постав на місце товаришів із радіотелевізійного ательє.

А. ГОТКОВ.

м. Первомайськ
Миколаївської області.

Ти компетентніший у питаннях гумору, отож допоможи мені з'ясувати: до якої категорії можна віднести керівників Вінницької шкіргалантерейної фабрики — до гумористів-любителів чи професіоналів? Ось послухай, як дотепно вони пожартували зі мною.

Купила моя дочка на початку вересня минулого року рукавички. Дома ж виявилось, що рукавички браковані. Відіслала я їх на ім'я директора вищеозначеної фабрики з оплаченим телеграфним повідомленням про вручення. Правда, повідомлення це прийшло до мене лише через три тижні, після запиту з пошти, — але це дрібниця. Найцікавіше — далі. Одержали ми бандероль з фабрики. Відкриваємо її — а в ній ті самі рукавички, з тими ж самими дірками... Ну й насмішили нас вінницькі галантерейники! Просто таки аж до сліз.

В. КАЗАНЦЕВА,
вчителька.

м. Самбір
на Львівщині.

ПЕРЕМОЖЦІВ КОНКУРСУ ВИЗНАЧЕНО

Щоб забезпечити повну об'єктивність, щоб ніхто не тиснув збоку, згори чи знизу і щоб передчасно не просочувалася інформація про хід визначення переможців, — жюрі традиційного конкурсу на кращі фейлетони, гуморески, вірші, карикатури і теми до них засідало під головуванням Перця в надійно замкненій кімнаті зі щільно запнутими на вікнах шторами. І коли творчі пристрасті досягли кульмінації, коли конкурсні суперечки вже велися украй захриплими голосами, хтось із членів жюрі схаменувся:

— Братці, а хто ж затвердить наше рішення?!

— Як хто? — здивувалися інші. — Дід Мороз, як звичайно.

— А де ж він?

Озирнулися — Діда Мороза таки немає. Визирнули у вікно — а він тупцюється внизу і лише палицею свариться. Впустили його мерщій.

— Оце дозасідалися, — буркотливо сказав Дід, — що й про мене забули.

Дідова присутність охолодила розгарячені лоби дискутантів, і за якусь годинку рішення було прийнято. Дід Мороз тут же розгонисто накаліграфував на ньому кульковою ручкою з незамерзаючою пастою: «Затверджую» і попросив жюрі швидше обнародувати список лауреатів перчанського конкурсу. Ось цей список:

Анатолій АРУТЮНЯНЦ — премійований за цикл дружніх шаржів, опублікованих протягом року;

Микола БІЛКУН — за памфлет «Іграшковий фашизм» (№ 11);

Владислав БОЙКО — за фейлетони «Синя Грива зав'язує» (№ 5), «Бій навколо бою» (№ 15), «Порушив — плати» (№ 20);

Володимир БОНДАРЕНКО — за фейлетони «В одній мехколоні» (№ 3), «Серед пічкурів — спокій» (№ 9), «Нічия на мою користь» (№ 16);

Марко ВАЙСБОРД — за теми до карикатур, опублікованих протягом року;

Анатолій ВАСИЛЕНКО — за малюнки до сторінки для дітей «Перченя»;

Борис ВОРОБЙОВ — за тему до карикатури «Кінець кварталу» (№ 23);

Анатолій ВОРОПАЙ — за гуморески «Крик душі» (№ 6), «Зайві вузли» (№ 14);

Сергій ГЕРАСИМЧУК — за цикл карикатур «Житіє святих і нечестивих», опублікованих протягом року;

Володимир ГОНЧАРОВ — за карикатуру «Помилочка» (№ 19);

Роза ДРУКМАН — за теми до карикатур, опублікованих протягом року;

Валерій ЗЕЛІНСЬКИЙ — за карикатури на міжнародні теми, опубліковані протягом року;

Євгенія КАРАМІНА та **Микола РОЗУМНИЙ** — за сатиричні мініатюри, опубліковані протягом року;

Юрій КОСОБУКІН — за карикатури, опубліковані протягом року;

Овсій КРУКОВЕЦЬ — за фейлетони, опубліковані протягом року;

Євген МИЛУТКА — за теми до карикатур, опублікованих протягом року;

Олександр МІРОШНИЧЕНКО — за гуморески «Куртка» (№ 1), «Пересядько мовчати не може» (№ 14);

Віктор МОСКАЛЕНКО — за гумореску «Феномен Дзвонкового» (№ 10);

Радна САХАЛТУЄВ — за карикатури, опубліковані протягом року;

Іван СОЧИВЕЦЬ — за гумореску «Лист з резолюціями» (№ 3);

Борис ТРОФИМЧУК — за сатиричні вірші «Вибрали нагоду» (№ 5), «Вихователі», «Стимули заспокоєння» (№ 21);

Григорій ШИЯН — за гуморески «Ще один дядько» (№ 3), «Операція ППС» (№ 9);

Роман ЮЗВА — за вірш для дітей «Він, вона, воно» (№ 9).

Як і завжди, лауреати Перця отримають грамоти, значки та грошові премії. З перемогою вас, дорогі друзі-гумористи!

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

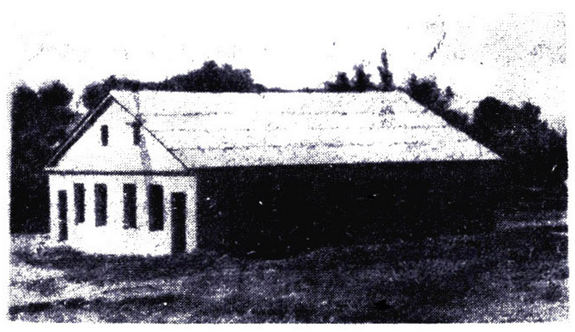

Шановні телеглядачі!

На ваших екранах — старе приміщення нової лазні у селі Печеськи, що у Красилівському районі на Хмельниччині. Тринадцять років возводило його правління колгоспу «Україна». Потім дійшло висновку, що проект його застарів. І рішило споруджувати нове.

Оце ми вам і хотіли показати.

До побачення!

До наступного телебачення!

Страшне перо не в гусака...

«ЗАЯВА

Прошу Вас виділити комісію для встановлення межі між моїм земельним участком та участком Тарнавської Ганни. Заяву пишу тому, що Тарнавська Ганна кожний рік їсть межу і цього року зуміла згризти ще трохи тому межа не рівна, а така як гойдалка в сторону мого огороду. Прошу виділіть комісію, щоб все рішити мирним шляхом. Мій адрес Корнійчука 106».

Надіслав Ю. ПЕТРУНЧАК.

—

«Ми вам хочемо доповісти що в селі Сурско-Литовському Солонянського району розводяться хулігани...»

(З листа до редакції).

—

«Мою, моєї матері і моєї жінки я ніколи не обіжав...»

(З пояснення).

—

«Когда я спросила де мої побої, міні відповіли: «Вони послані в Київ».

(Із заяви).

Надіслав І. ВАСИЛЕНКО.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів «РОГАЧ» — Братіслава, «ПАВЛИХА» — Любляна, «ЛУДАШ МАТІ» — Будапешт, «ДИКОБРАЗ» — Прага, «ЄЖ» — Бєлград.

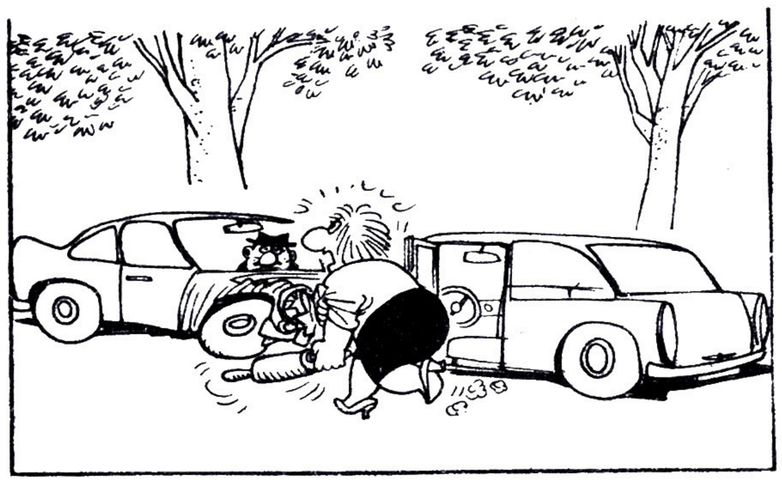

Без слів.

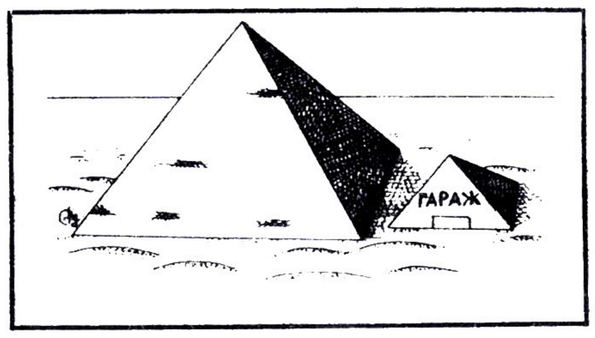

Без слів.

— Для тебе я готовий на все. Навіть аліменти обіцяю платити регулярно.

perec-ua.
perec-ua.

ГУМОРЕСКА

Януш ОСЕНКА

ДІРКА

— Пан Гурка? Доброго дня, пане Гурко! Слухайте уважно, дуже пильна справа. Проблема з діркою, отією, що у вас на шосе, знову стала актуальною. Треба її залатати. Що кажете? Що я сам казав, ніби та справа не горить? Так, так, але саме зараз горить. Ми отримали повідомлення, що тією трасою проїжджатиме міністр. Еге ж, на машині. Цемент? Ну звичайно, цемент буде. І гравій теж. Тільки знаєте, пане Гурко, за роботу треба взятися серйозно. Жарти скінчилися. Зрозуміло, що кредит на робочу силу вам відкрию. А як же без робочої сили дірку латати? Раніше? Раніше було по-іншому. Тоді нам ножа до горлянки не приставляли. Але скінчилися ті часи. І тепер, пане Гурко, мусите допильнувати, щоб цемент був таким, як треба, і щоб належно розмішали його з отим гравієм. Жарти скінчилися. Звичайно, встигне висохнути, бо міністр проїжджатиме лише через тиждень. А зробити все треба солідно, щоб могли проїхати не тільки передні колеса машини, але й задні. Бетономішалка? Якщо треба, то й бетономішалку знайдемо! Позичимо у колег. Раніше? Тоді по-іншому все йшлося. Тоді нам ножа під горлянку не підставляли. А тепер жарти убік. Куди це годиться, щоб така дірка протягом стількох місяців... що я кажу, протягом стількох років заважала на шосе?! Що робити з уламками? З тими машинами, що обламалися на цій дірі? Сховайте за парканом! Негайно! Так, дам тягача. Звичайно, знайду. Були труднощі, але зараз усе зробимо. Серйозно візьмемося, бо годі жартувати. Ви особисто за ту дірку відповідаєте, пане Гурко. Я казав, що нічого поспішати? Може, й так, але віднині будемо щонайшвидше залатувати ту дірку. Так, із спеціальних фондів. Звичайно, розпорядження письмове є. Пересилатиму не поштою, а привезу особисто, бо жартувати годі. Все увімкнено на повний газ. Справа дірки, пане Гурко, постала нині з усією гостротою. Так би мовити, проблема дозріла. Коли? (Дзвінок телефону). Зараз скажу, тільки візьму другу трубку. Чекайте біля апарата. (У другу трубку). Алло? Що? Так, це я. Слухаю. Ага, це все міняє... Ну, гаразд... Дякую, до побачення... (У першу трубку). Чуєте, справа трохи змінилася. Еге ж, з тією самою діркою. Поки що відкладаємо. Міністр знайомитиметься з тією трасою, але, виявляється, пролітатиме вертольотом. Так, так... Згори може побачити? Ні, пане Гурко, на щастя, згори дірки не видно. Стан тривоги знімається. Звичайно, дірку ми відремонтуємо, але без паніки, в нормальному ритмі.

З польської переклав А. ЗАБЛОЦЬКИЙ.

— Ішли мимо і вирішили зайти на вогник...

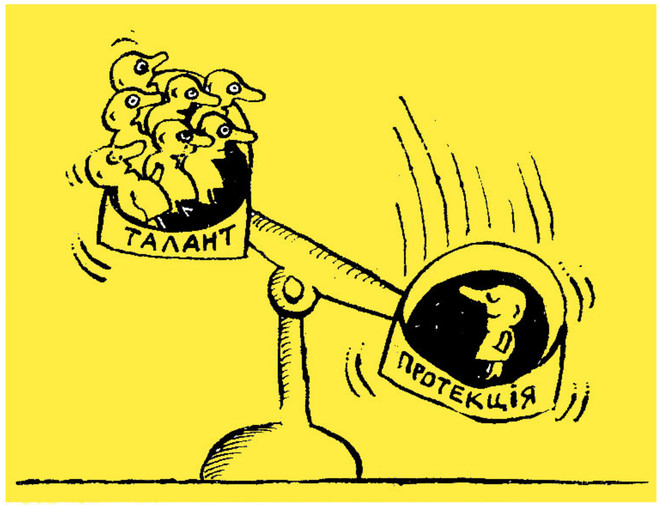

Без слів.

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Про те, що через незадовільний стан водного господарства і очисних споруд Сосновецького цукрового заводу (Вінниччина) неочищені стічні води потрапляли в річку Мурашку і Шаргородський ставок, писалося під рубрикою «Клуб губителів природи» («Перець» № 16 за 1978 р.).

Заступник міністра харчової промисловості УРСР Є. М. Головенцов повідомив редакції, що такі факти дійсно мали місце. Для виправлення становища стічні води третьої категорії на заводських полях фільтрації очищені за допомогою водоростей хлорели, земляні відстійники полів фільтрації також очищено. Карти полів фільтрації осушено і зорано, відремонтовано охоронні вали. Замінено старий трубопровід для подачі стоків на поля фільтрації довжиною 1200 погонних метрів.

Міністерство суворо попередило керівників Сосновецького цукрозаводу і Вінницького виробничо-аграрного об'єднання цукрової промисловості про забезпечення дійового контролю за станом очисних споруд.

★ «Майже за Епіктетом» — під такою назвою в тому ж номері журналу було вміщено замітку про те, що 16-квартирний будинок, побудований трестом «Запоріжжяводбуд» у 1974 році в селі Баянах (Василівський район), перебуває в аварійному стані.

Як повідомив секретар Запорізького обкому Компартії України тов. В. Домченко, такий факт дійсно мав місце. Нині вирішено усім 16 сім'ям, що мешкають у цьому будинкові, надати квартири в новому 40-квартирному будинку у місті Василівці. А 16-квартирний будинок — капітально відремонтувати.

★ Драчинська художньо-сувенірна фабрика (Закарпатська область) випускала сувеніри з безліччю недоліків. Про це писалося у замітці «Сувенір на згадку», вміщеній у розділі «Виставка ширнетреба» (№ 19 журналу).

Після виступу Перця директор фабрики т. Капуста повідомив редакції, що сувеніри, які були згадані у замітці, з виробництва знято. Винних у випуску бракованої продукції покарано в адміністративному порядку. Нині випускається широкий асортимент нових зразків сувенірів високої якості, які користуються попитом у населення.

★ Завідуючий клубом Теклюк П. П. (село Слобідка Підлісноолексинецька Хмельницької області) роботу занедбав, а на скарги його односільчан Городоцький райвідділ культури не реагує, — писалося в одному з листів до Перця.

Як повідомив секретар Городоцького райкому партії тов. Лісовський, листа було перевірено на місці і факти, наведені в ньому, повністю підтвердились. Теклюка П. П. з роботи звільнено. А завідуючому райвідділом культури Цімару В. В. вказано на недоліки в доборі кадрів культосвітніх працівників.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 1 (1043). (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна». Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 30. 11. 1978 р. Підписано до друку 21. 12. 1978. БФ 38328. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Зам. 05886 Тираж 3.300.000.

© Журнал «Перець», 1979 р. Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект. 94.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:
http://perec-ua. livejornal.com

Індекс 74393

«Світова громадськість з обуренням сприйняла рішення Нобелівського комітету про присудження Нобелівської премії миру Бегіну і Садату».

(З газет).

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Зачекай, я лише злітаю одержати премію миру.